

[Krag.]

staaelse blandt Søens Folk af Nødvendigheden af, at dette skete. Det kom i Orden, og den oplagte Tonnage gik atter ned med Tusinder og atter Tusinder af Tons.

Nu har vi akkurat den samme Situation. Rundt om i Hovedstadens udstrakte Havn ligger der hundrede Tusinder af dansk Dampskibstonnage oplagt samtidig med, at vi kan se fremmede Nationers Skibe besjle Havnene, og samtidig med, at det er et ubestrideligt Faktum, at Udgifterne under Sejlads for danske Skibsredere ligger fra 15 til 60—70 pCt. højere end Konkurrenternes Udgifter. Mon det ikke snart kunde blive ønskeligt, ogsaa af valutamæssige Hensyn, thi gennem den internationale Skibsfart bringes der jo meget store Mængder af fremmed Valuta til vort Land — mon det ikke snart kunde være nødvendigt, at man i Lighed med, hvad Tilfældet var i 1921—22, tog dette Spørgsmaal op?

Det ærede Medlem Hr. Rager var selv inde paa denne Sag. Han henviste til, at den mindre Skibsfart her imellem danske Havne væsentlig besørgeres af fremmede Motorskibe, fordi de kan sejle billigere, og at samtidig er de danske Smaaskibe oplagt. Nu er det mig rigtignok en lille Smule underligt, om det skulde være Tilfældet i meget vid Udstrækning; thi Adgangen til at sejle mellem danske Havne er jo forbedret Skibe, som er hjemmehørende her i Landet. Men naturligvis, en væsentlig Del af Trafikken, hvor Talen er om Transit og Tilførsel fra nærliggende Havne i Udlandet, besørgeres jo af disse Motorskibe, og det er ganske sikkert for en væsentlig Del fremmed Tonnage, der her finder Anvendelse.

Hvorfor? Jo ganske simpelt, fordi de sejler billigere, fordi alle de Krav, som nu en Gang er stillet og gennemført, og som skal opfyldes i de danske Skibe, lønmæssigt og med Hensyn til Forsyning i enhver Henseende, stilles ikke i de fremmede Skibe. Derfor kan den danske Reder ikke konkurrere, han maa lægge sit Skib op, medens Trafikken besørgeres af de fremmede. Den Anledning, som det ærede Medlem Hr. Rager har givet mig, benytter jeg til at gøre opmærksom paa dette Forhold og henstille til den højtærede Regering alvorligt at overveje, om den ikke burde paa dette Omraade søge at gøre en Indsats.

Jeg skal ikke komme ind paa de Modsetninger i øvrigt, som findes i de forskellige Cirkulærer, heller ikke paa Adgangen for Personer indenfor de saakaldte frie Erhverv til at faa Arbejdsløshedsunderstøttelse. Men

jeg vil slaa fast, klart og uigendriveligt, at medens Ministeren i Cirkulæret af 28. November har aabnet Porten paa vid Gab for saadanne, idet han blot har stillet Krav om Indtegning paa et Arbejdsanvisningskontor, ja har aabnet Døren saa vidt, at han ikke en Gang har stillet Krav om, at vedkommende nogen Sinde skulde have været i Beskæftigelse for andre, efter at han har endt sin Uddannelse — ikke en Gang dette skulde være Betingelse for, at der kunde ydes ham Understøttelse efter denne Lovgivning —, har den højtærede Minister i Cirkulæret af 3. December fuldstændig taget dette tilbage, den Smule, der maaske var blevet tilbage deraf, efter at han havde stillet det yderligere Krav i Cirkulæret af 28. November, at hvor der er Tvivl, skulde den vedkommende paa et tidligere Tidspunkt have søgt Arbejde, eventuelt gennem Indtegning paa et Arbejdsanvisningskontor.

Dér synes den højtærede Minister med saadanne Regler at modsige sig selv. Paa samme Side siger han, at man skal blot være indtegnet, man behøver ikke en Gang at have haft Beskæftigelse efter at have endt sin Uddannelse, og en Linie længere nede siger han, at hvis der er Tvivl, skal den vedkommende i Forvejen være indskrevet, og endelig siger han i Cirkulæret, der kom 5 Dage senere, at den vedkommende overhovedet intet kan faa og intet har Adkomst til, saafremt han ikke paa et tidligere Tidspunkt, før denne Lovgivning blev tilvejebragt, har været indtegnet paa et Arbejdsanvisningskontor.

Dér tillod jeg mig at bemærke, at jeg vil antage, at Antallet af de Skuespillere, Lærere, Handelsrejsende og Dr. phil'er ogsaa, for at citere den højtærede Minister, som, før vi kom ind paa denne Lovgivning, har været indtegnet paa Arbejdsanvisningskontorer som arbejdssøgende, ganske sikkert har været saa ringe, at den Port, den højtærede Minister her har aabnet, overhovedet ikke var til at befærde.

Den højtærede Minister var saa forbauset over, at jeg ikke havde kunnet forstaa §§ 3 og 4 i Lovforslaget. Det maa den højtærede Minister virkelig ikke forundre sig over, thi hvor kan jeg vide, at der i Stykke 1 i § 3 kun er Tale om et Forskud fra Fonden til Kommunerne? Hvor kan jeg vide det, naar det udtrykkelig siges, at Refusionsbrøkens Størrelse fastsættes af Socialministeren efter Samraad med Fondens Bestyrelse, og der ikke i det foranstaaende Punktum har været fjerneste Tale om